

L'Avi, encara és l'Avi

A desgrat de totes les bordades hidròfobes del petener "D. I. C.", contra la hipòcrita maledicència dels que, d'aquí estant, fan el joc de "El Imparcial" i de "El Debate"; pel damunt de les envestides mig encobertes dels fracassats o els espeternees indecorosos d'un Emiliano Iglesias, Francesc Macià, segueix tenint, al cor dels catalans, el lloc que va conquerir des del primer dia. Francesc Macià segueix portant la investidura patriarcal que, ingènuament, va atorgar-li el bon poble de Catalunya. Francesc Macià és i serà mentre visqui, i més enllà i tot, l'Avi dels catalans.

Quan les multituds foranes l'acamen i el vitoregen, aquest mot senzill, entenedor i tendrívool, simbolitza el sentiment d'aquelles gentades, d'ànima generosa, a despit de tots els penjaments. El poble és sempre infant i per a un infant no hi ha nom que evoqui més i millor la tradició de la família, l'autoritat dels anys, el valor de l'experiència que aquestes tres sen-

zilles lletres que componen el mot *Avi*.

Es endebades que els hiper-clorhídries, els envejosos, els inconscients, els tebis o els malfiats, tractin de sembrar equívocs. Francesc Macià és el que és i roman allà on era. Ell és un home noble, pur, auster i cavallerós. I és per això que les seves virtuts enlloc no rutilen tant i tan bé, com quant surt, camins enllà, a rebre l'oreig de la mar o de la muntanya. El bes del sol, no descobreix en la noble testa d'argent del bon cavaller de Catalunya, cap maquillatge impur, ni cap màscara inconfessable. La integritat moral del nostre President és tanta, que a plena llum, és quan fulgura més.

Catalunya té en ell el seu home representatiu. Tot el que facin per desprestigiar-lo els enemics de dins i de fora, serà inútil. I donem fe de què serà inútil aquests treballadors de la pagesia i de la indústria, que, avui com ahir, posen tota l'ànima i tot el cor quan eriden al pas de Macià: "Visca l'Avi!"

A l'entorn de l'Estatut

Comentaris de Premsa

DIUEN QUE EL GOVERN
ESTA EN CRISI

Del confrare "L'Humanitat":

"Cal que hom es prepari a sentir que hi ha crisi. No passaran dues setmanes seguides sense que circuli el "rumor" de crisi. Hi ha gent que es dedica a fer-los circular. Singularment això és una tàctica contra l'Estatut.

—Que hi ha d'aquesta reunió? Diuen que Prieto... Els socialistes sembla que... Voleu dir que Carner pot continuar al Govern?... Aquest discurs d'avui és mortal per al Govern...

Crisi... "¡Soñaba el ciego que veía!", que diuen els castellans.

Però al cap del Govern hi ha un home serè, clar, que sap esvaïr aquests núvols.

Crisi... Però ell respon:

"Per a substituir el Govern veieu el que necessita:

1. Derrotar-lo en una votació.
2. Que el President de la República els doni l'encàrrec de formar-ne un altre.
3. Que el puguin formar.
4. Que tingui majoria al Parlament".

La cosa és clara, però amb tot es veuen, en escoltar-lo, unes cares llargues...

Car és veritat! Es necessiten, tanmateix, totes aquestes coses.

I, a més, es necessita que el nou Govern no en sigui un que vulgui assaltar el Poder passant per damunt l'Estatut de Catalunya. Perquè Catalunya és una part importantíssima d'Espanya. I contra ella, regatejant o disminuint els seus anhels, no hi ha ningú que pugui governar. En fer-ho contra Catalunya ho faria contra la República. Que són una mateixa cosa. I com a catalans i com a republicans, i com a espanyols, un Govern

així no podria viure al Parlament ni fora del Parlament".

UNA MANIOBRA CONTRA LES CORTS

Diu "El Liberal", parlant de la discussió de l'Estatut:

"Ha bastado que se agite un poco la opinión al proyectarse el primer Estatuto de autonomía regional para que, como el galán de Quevedo, se pongan delante de esa opinión mal informada para extrañarla, y si pueden, llevarla contra la Constitución y contra las constituyentes, que es tanto como lanzarla contra la República. ¡No cabe mayor deslealtad!

Deslealtad con el Gobierno, y con las Cortes, y con la República. Y deslealtad también con esa opinión que no pide aduladores, sino sectores desinteresados que le digan la verdad.

Contra la Constitución va esa maniobra infame que denunciemos, porque es la Constitución el fundamento de las regiones para reclamar autonomía. Y va también ese movimiento contra las constituyentes, porque, torpeada la Constitución, con la revisión que de ella se hiciera para negar esas autonomías, quedarían disueltas automáticamente las Cortes, que vienen soportando un derrotismo tan desvergonzado como el que se ha desarrollado en el debate de la totalidad del Estatuto".

VIVIM EN UN REGIM PARLAMENTARI

Diu "El Sol", en llur editorial:

"El examen de la realidad parlamentaria hecho por el presidente del Consejo de Ministros es concluyente. O vivimos en un régimen parlamentario o no. Si lo primero, no hay argumento para rechazar la posición adoptada por el señor Azaña dentro del Parlamento; si lo segundo, sepámoslo y confesémoslo de una vez.

En el régimen que la República ha dado al Estado español, mientras un Gobierno cuente con la confianza del jefe del Estado y con el voto de la mayoría de las Cortes no sólo puede, sino que debe continuar gobernando. Lo mismo con diez que con cien diputados de mayoría. Ayer se citaron en la Cámara precedentes españoles muy interesantes. Citaremos nosotros

un caso francés, mucho más expresivo: la República francesa, ¡nada menos que la República francesa!, logró en el Parlamento (en la Asamblea Nacional convocada por Thiers) ¡¡un voto!! de mayoría. Y con ese voto tuvo bastante para quedar instaurada".

HOM PREVEU PER A DIJOUS UNA DISCUSSIO VIVISSIMA

Demà dijous continuarà a la Cambra la discussió de l'articulat del títol primer. Hom entrarà, doncs, en l'articulat amb la defensa del vot particular de la minoria catalana, redactat pels Srs. Lluhí i Xirau, i que es referix a tot l'Estatut: però en la sessió del dijous es circumserirà al títol primer.

La discussió de l'article 1.º serà vivíssima. Es aquell que defineix a Catalunya autònoma. Els senyors Lluhí i Xirau, en el seu vot particular, diuen que "Catalunya és un estat autònom" i el dictamen de la comissió que és "una regió autònoma de la República espanyola".

El senyor Salazar Alonso ha presentat una esmena, que reflexa el criteri de la minoria radical, i en la qual es defineix Catalunya com una regió d'Espanya que s'acull al règim d'autonomia consignat en la Constitució; el seu òrgan representatiu és la Generalitat".

La qüestió és molt important i per això la discussió serà llarga.

La definició del dictamen presuposa a Catalunya una autonomia que necessàriament ha d'ésser reconeguda per Espanya, en règim de pacte. La de la minoria radical deixa al marge la sobirania de la Nació, que atorga a Catalunya el règim autònom previst en la Constitució.

L'esmena del senyor Salazar Alonso provocarà la primera votació de la Cambra sobre l'Estatut. Hom creu que reunirà els vots dels radicals — a excepció d'alguns diputats catalans de la minoria —, conservadors del senyor Maura, agrupació al servei de la República, progressistes i independents.

Es possible que abans de la votació sigui demanada l'opinió dels caps de les minories, per tal que expressin llurs opinions en ordre a l'autonomia que es consigna en el dictamen.